

В тридев'ятім славнім царстві,
де колись був цар Горох,
/сів там/ /справувавсь/ є тепер на господарстві
мудрий пан, вельможний Ох.

/Був він/ Сам /мали*/ то* Ох на корч заввишки,
але в сажень борода,
знав/ є /світ*/ край і вздовж і вширшки,
/знав і кому яка біда/
де багатство, де біда.

Чи хто прави*, чи неправи*,
Чи хто при*де влвох, чи втрвох,
всіх при*має пан ласкавий*,
тільки треба мовить :Ох.

На зеленому горбочку
спершу гості він при*мав,
/але/ потім сів у холодочку,
звілти голос подавав.

А як /звечора/ з ранку та до ранку
стали гості обридать,
Ох зробив собі землянку,
Оха більше не вилать.

але хто те місце знає / накине оком/
де трухляви* пень тххххх і мох
то* приходить і волає,
або* * тихо каже "Ох."

хоч би навіть ненапоком
теє "ох" промовив ти,
зна*, що вилізе те боком-
воріття вже не зна*ти.

Во /тебе/ затагне /зараз/ з головою
трясавиця мохова
і з лушею ще живою
під землею похова.

Під землею ж там палати,
де /живє/ вельможний Ох /живє/ сидить
гарні пишні кімнати
срібло-злото /аж горить / окрізь ряхтить,

порогії самоцвіти
наче зорі миготять,
Окрізь заморські ливні квіти:
по клітках пташки силчать.

золотії грають рибки
в кришталевих скриньочках,
/хиткі звірі/ * ведмедята/ і ведмеді ходять дубки
в рукавичках, в жупанках,
/у льокайських каптанках/

57
Враз тебе там обморочать
блиск і пахощі гнітки,
попугаї заторочать
приказки бог зна які,

і безглузлі очі вступить
в тебе /рибоньки німі/ рибка, мов чига...
/Раптом звірів/ і ведмедів гурт обступить,
кожен лапу простяга:

/ось олин/ той бере тебе за руку,
той торкає за плече.
Боронь Боже ворохнутись,-
кров олразу потече,

бо крізь білі рукавички
враз пробуться пазурі
крючковаті мов гаплички,-
так і впруться мов шурі.

/Попадем/ Тож, коли вже раз попався,
наче в пастку /сіра/ білна миш,
то сили немов найнявся,
не рушаї, мовчи та лиш.

/Приїде/ Вийде Ох:"/тебе спитає/ Вітай в гостині.
чи/на службу ти приїшов/
волієш нам служити
чи волієш може нині
головорю наложити.

В нас і те і труге вільно,-
скаже ввічливо пан Ох
Стережись тоді вже пильно,
щоб не виїшло з тебе двох.

Скажеш:"Я служити не /вмію/ згоден,-
зараз цок тебе в лобок,
як що ти носить не голен
рукавички * /каптанок/ жупанок.

/А як голен/ Стань на службу - подарують
шихом шитий жупанок рукавички * жупанець,
привітають, очарують,
тільки ж там тобі * кінець.

Вічно будеш пробувати
у підземному дворі,-
/там ніколи/ більш тобі вже не видати
ані сонця, ні зорі.

Де поткнешся, всюли /двері/ брами
під замком та під ключем.
Десь здалека хтось часами
озивається плачем.

Спів на плач відповідає,
плач на спів, так без кінця...
Кажуть, бранка то ридає,
жде рнака молодця.

4

А співає то /жар птиця
/Край/ коло неї там
сму́тну ху́ху бранку потіша,
/співом /пушу /піснею/

та міцна її темниця /бранки
і сумна її душа.

як би хтів її /дістати / волю дати
хто з хоробрих юнаків,
мусить перше розрубати
сімдесять ще й сім замків.....

/ або висадить плечами
всі ті брами із дверей
і як вилетить жар птиця
наче полемінь з тюрми,
осіє мов зірниця

Вже вам казка обридає.
/Може вам обридло слухать обридла казка/
/Ну/Щож, хто має кладенець,
Хай замки ті розрубає,
Зробить /буде казочці кінець.

7.III.1906.

Л.У.